

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Janečkovou v hlavním líčení konaném dne 23. 10. 2018

takto:

Obžalovaný

RNDr. M. S., narozený XXX v XXX, OSVČ, bytem XXX, okres XXX

je vinen,

že dne 5. 6. 2015 v době od 09.00 hodin do 10.57 hodin v budově Okresního soudu v Bruntále při hlavním líčení v trestní věci vedené pod sp.zn. 3 T 185/2014 proti obžalovanému J. H., přestože byl řádně poučen podle § 106 trestního řádu a byl mu připomenut znalecký slib, vypověděl při svém výslechu jako znalec závěry ze svého znaleckého posudku z oboru silniční dopravy vypracovaného dne 2. 4. 2015 v Havířově pod č. 1137-09/2015, a dále se v rámci své výpovědi na tento odvolával, přičemž jeho závěry byly vyhodnoceny odvolacím Krajským soudem v Ostravě dne 24. 11. 2015 pod čj. 6 To 486/2015-255 jako nejasné a neúplné, když zejména ve svých závěrech kategoricky uvedl, že cyklistka R. L. narazila do vozidla XXX J. H. a nikoli naopak, přičemž z jeho posudku vyplynulo, že R. L. byla jedinou osobou, která mohla zabránit střetu, když u J. H. žádné možnosti k odvrácení střetu neshledal,

přestože však bylo na základě revizního znaleckého posudku, který vypracoval Ústav soudního inženýrství VUT v Brně, zapsaný v seznamu znaleckých ústavů oddílu II., zjištěno, že

- znalec RNDr. M. S. nepoužil při vypracování svého znaleckého posudku všechny dostupné spisové materiály o předmětné dopravní nehodě, vycházel pouze z popisu události nastíněného obžalovaným, fotodokumentace Policie ČR a záznamů z hlavního líčení u soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

- dospěl k závěrům o rychlosti vozidel, analyzoval nehodový děj a určil jedinou variantu střetu vozidel, ačkoli ani všechny dostupné materiály nebyly pro vyhodnocení průběhu dopravní nehody dostatečné a umožňovaly více variant řešení,
- ve svých závěrech nezmínil technicky přijatelné řešení, podle něhož J. H. narazil do cyklistky R. L., a dále neuvedl, že J. H. mohl zabránit střetu vozidel, pokud by jel více vpravo, čímž by získal lepší výhled doleva, a mohl tak přerušit najíždění do křižovatky,
- v neposlední řadě pak na obrázku na straně 26 svého znaleckého posudku znázornil jízdní kolo čelně narážející do levého předního rohu vozidla XXX, ačkoli nejprve na straně 20 svého znaleckého posudku uvedl, že: „z polohy oděrek na rámu kola vyplývá, že v okamžiku kolize se kolo nacházelo předním kolem před automobilem“, tedy z technického hlediska podle objektivně zjištěných stop nejprve uvedl jinou střetovou pozici, než jakou dále pro své výpočty, simulace a závěry uvažoval,

tedy

jako znalec před soudem uvedl nepravdu o okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí,

čímž spáchal

přečin krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 346 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (deseti) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **2 (dvou) roků**.

Podle § 73 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá** trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti soudního znalce v oboru doprava na dobu v trvání **2 (dvou) roků**.

Odůvodnění:

1. V dané věci okresní soud rozhodoval již podruhé, když dřívější rozhodnutí bylo zrušeno odvolacím krajským soudem dne 14. 3. 2018. V souladu se závazným pokynem krajského soudu následně zdejší soud provedl podstatné důkazy ve věci, zejména listinné důkazy znaleckými posudky vypracovanými ve věci 3 T 185/2014 a důkaz revizním znaleckým posudkem C 1584 Vysokého učení technického v Brně – Ústavu soudního inženýrství. V tomto případě byl důkaz doplněn i výsledkem zpracovatelů – Doc. Ing. A. V., Ph.D. a Ing. et Ing. M. B., který písemně potvrdil slib znalce ve smyslu § 6 odstavec 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících. Skutkový děj pak soud znovu zjišťoval z těchto důkazů, z dalších listinných materiálů a z výpovědi obžalovaného RNDr. M. S..
2. Obžalovaný se k trestné činnosti nedoznal. Namísto vysvětlení, z jakého důvodu neuvedl všechny možné varianty nehodového děje, si i v případě tohoto trestního řízení obžalovaný stále trval na tom, že jediné jeho vlastní řešení je správné a ani nepřipustil jinou možnost, a to ani v novém hlavním líčení. K jednotlivým bodům obžaloby pak uvedl, že v nálezové části citoval policejní protokol o nehodě (vypracovaný 14 dní po nehodě), fotografie místa nehody, osobního vozidla, jízdního kola a plánek dopravní nehody. Dále měl k dispozici lékařskou zprávu poškozené R. L. a výpovědi obžalovaného J. H. a poškozené R. L. u hlavních líčení. Znalecký posudek vypracoval až poté, co proběhla první série hlavních líčení. Naopak v nálezové části neuvedl protokol o výpovědi podezřelého J. H. ze dne 26. 8. 2014 a úřední záznam o vysvětlení poškozené ze dne 31.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

7. 2014 (tedy vyjádření obou účastníků dopravní nehody učiněné v krátké době po nehodě). Ohradil se proti tomu, že by vycházel pouze z popisu události nastíněné obžalovaným. Podklady, z nichž vycházel, obdržel v elektronické podobě od obhájce obžalovaného dne 20. 3. 2015 a soudu je předložil v tištěné podobě (č.l. 377-411). Tím chtěl deklarovat, že měl k dispozici veškeré podklady, pouze je ve svém znaleckém posudku neuvedl. Podle obžalovaného oba účastníci u hlavního líčení vypovídali daleko podrobněji. Jedná se sice o subjektivní důkazy, k nimž se přihlíží až na posledním místě, ale pro obžalovaného byly technicky přijatelné. Podle metodiky není znalec povinen do nálezové části uvádět veškeré podklady. Podle obžalovaného nevypracoval nepravdivý posudek, když i dle závěrů revizního znaleckého posudku jsou jeho závěry technicky přijatelné. Nehoda byla na policii nahlášena až po několika dnech a nebyla ani nijak zadokumentována. Obžalovaný jako znalec sice nepropracoval s podklady, které jsou uvedeny v obžalobě, podle něj však neobsahovaly žádné skutečnosti, které by neobsahovaly výpovědi u hlavního líčení. Ani revizní znalecký posudek nebyl schopen zpracovat nehodový děj, neboť místo dopravní nehody nebylo známé. K závěrům o střetové poloze a rychlostem vozidla a cyklistky dospěl obžalovaný na základě objektivně zjištěných stop (otisky rukou cyklistky na kapotě vozidla a otěry rámové trubky bicyklu na rohu levého předního blatníku XXX). Jiné podklady k dispozici neměl. I přesto si nedovede obžalovaný představit, že by mohl dospět k několika různým řešením. Obžalovaný provedl výpočet, který preferuje. Vypočetl i další dvě varianty (strana 26 až 28 posudku) a uvažoval, zda by to nemohlo být jinak. Přitom by však nemohlo dojít k tomu, že by cyklistka otiskla ruce na kapotu vozidla. Tyto další dva výpočty demonstrovaly dvě krajní varianty. Pak dospěl k závěru, že pouze jeho varianta je správná, neboť při ní cyklistka mohla dopadnout rukama do míst, která byla zadokumentována. Pokud jde o rychlosti, tak dle obžalovaného J. H. téměř zastavil, zatímco cyklistka jela asi 15 km/hod. Dle výpovědi poškozené do ní J. H. narazil a ona spadla na kapotu auta a pak skončila na zemi. Když spadla na kapotu, auto už stálo. Z toho znalec-obžalovaný dovodil nízkou rychlost J. H..

3. Obžalovaný byl osobně přítomen až na druhém hlavním líčení ve věci 3 T 185/2014, když podával svůj znalecký posudek. Osobně u výpovědi účastníků nehody nebyl, vycházel toliko z písemné verze (protokolu o hlavním líčení). Dvě výše uvedené objektivní stopy považoval za dostačující. Každý z účastníků nehody ukazoval jiné místo střetu. Obžalovaný přesto tvrdil, že ví, v jaké pozici se střetli, ale že pouze neví, kde. Možnost odvrácení střetu je tedy pouze v teoretické rovině. Podle znalce je evidentní, že řidič H. cyklistku přehlédl. Pokud před křižovatkou přibrzdil, pak to udělal jen proto, že přes zaparkovaný Citroen do křižovatky neviděl. Pokud by se v tom okamžiku díval doleva, mohl nehodě zabránit. Obžalovaný opakovaně uvedl, že střetová poloha je možná pouze jedna. Stejně si také trval i na rychlostech, kterými oba účastníci provozu jeli.
4. K dotazu obžalovaný uvedl, že se do celého trestního spisu nedíval. Měl pouze podklady od obhájce, které považoval za dostačující. Podle něj nemohlo být ve spise nic, co by bylo pro posouzení podstatné. V jiných případech do spisů chodil. Pokud jde o stopy otěru na vozidle, tak obžalovaný uvedl, že uvažoval s modelem kola, který byl ve výpočetním systému. Model není identický s konkrétním jízdním kolem. Stejně je to s modelem osoby. Pokud obžalovaný na straně 28 svého znaleckého posudku uvedl, že se v okamžiku kolize nacházelo jízdní kolo předním kolem před automobilem, pak tím myslel, že se nacházelo před rámovou trubkou, která pak narazila do rohu auta. Přední kolo rámové trubce předchází, a proto se muselo nacházet před ní. Obžalovaný přitom neviděl žádný rozpor ani v tom, že oděrky na kole byly dle fotodokumentace na boční části kola, nikoli na jeho přední části, jak celou dobu tvrdil. Pokud jsou na vozidle oděrky zepředu, tak ani v tom obžalovaný znalec problém nevidí. Podle něj poškozená narazila do rohu auta. Na svém jediném řešení si stále trval proto, „že to byl jeho názor“. Závěry ústavu nechápe.
5. V novém hlavním líčení obhájce obžalovaného namítl, že mělo být krajským soudem zrušeno i usnesení o zahájení trestního stíhání, v němž byly smíšeny obě dvě skutkové podstaty. Vyzval proto státního zástupce, aby vzal svoji obžalobu zpět, když skutek není řádně popsán. Státní

zástupce v reakci na tuto výzvu uvedl, že jak v usnesení o zahájení trestního stíhání, tak i v obžalobě je skutek popsán a jasným způsobem je definováno, co je obžalovanému kladeno za vinu. Pokud obhájci v popisu nějaký skutek chybí, pak se o něm jednat nebude. Obžalovaný byl dřívějším rozsudkem uznán vinným pouze z jednoho skutku. Dle názoru krajského soudu došlo pouze k jeho chybné právní kvalifikaci. Státní zástupce je názoru, že obžalovaný jak podal neúplný znalecký posudek, tak jej i v tomto smyslu prezentoval u hlavního líčení po poučení a vzetí do slibu. Obžalovaný tak spáchal trestnou činnost oběma formami (jak dle odstavce 1, tak dle odstavce 2 § 346 trestního zákoníku), jako je tomu například analogicky u přečinu krádeže, kdy může pachatel naplnit jediným jednáním dvě skutkové podstaty prvních dvou odstavců. V daném případě se státní zástupce neztotožňuje s názorem obhájce, když pro totožné jednání bylo zahájeno trestní stíhání i podaná obžaloba.

6. Rovněž soud se ztotožnil s názorem státního zástupce, kdy není zapotřebí věc vracet do přípravného stádia, neboť totožnost skutku, pro který se trestní řízení vede, byla zachována.
7. Obžalovaný RNDr. M. S. v hlavním líčení dne 26. 7. 2018 uvedl, že nechápe, proč je souzen za něco, co není ani trestným činem. Jeho znalecký posudek byl vypracován metodicky správně a jeho závěry jsou technicky přijatelné. Podle něj analýza nehodového děje, kterou předložili znalci z ústavu, postrádá jakoukoli logiku. Nechápe, proč znalci uvádějí, že se to nedá vypočítat, když jsou jeho výsledky technicky přijatelné. S tím se obžalovaný ještě nesetkal. Proto si na internetu našel habilitační práci Doc. V., která má 25 stránek, což jej překvapilo. Předložený ústavní znalecký posudek neobsahuje ani čárku výpočtu a pan Ing. B. není ani žádným znalcem, což považuje obžalovaný za absurdní. Ing. B. v posudku uvádí, že se rychlosti nedají vůbec vypočítat, pouze odhadovat. Obžalovaný to přitom počítal. Podle něj je ústavní posudek v této části absolutně nesmyslný a ústav předkládá nesmyslnou variantu ohledně střetu obou účastníků nehody, která se dá vyloučit na úrovni žáka 1. ročníku gymnázia. Naproti tomu obžalovaný tvrdí, že jeho znalecký posudek je technicky správný a jestli si krajský soud myslí, že je jeho znalecký posudek neúplný a nejasný, tak to tvrdí možná jen oni. Obžalovaný při výpočtu použil vstupy, které existovaly a byly zadokumentované. S revizním znaleckým posudkem se neshoduje v rychlosti obou účastníků nehody, v jejich vzájemné poloze a v okamžiku jejich střetu. Ing. K. dospěl k velmi podobné střetové poloze jako on a trestně stíhán není.
8. Z listinných materiálů, zejména ze spisu Okresního soudu v Bruntále, sp.zn. 3 T 185/2014, soud zjistil následující: Protokol o dopravní nehodě v silničním provozu byl vyhotoven až dne 12. 6. 2014. Dopravní inspektorát vylíčil událost tak, že řidič H. dne 29. 5. 2014 při odbočování vlevo proti příkazu dopravní značky „dej přednost v jízdě“ vjel do křižovatky, kdy nedal přednost v jízdě zleva po hlavní komunikaci přijíždějící cyklistce L.. Došlo ke střetu mezi levým předním rohem vozidla a pravým bokem jízdního kola, kdy cyklistka po nárazu upadla na přední kapotu vozidla. Dechová zkouška provedena nebyla. Cyklistka byla lehce zraněna, omezena na hybnosti pravé nohy do 10. 6. 2014, v léčení do 2. 7. 2014. Řidič J. H. byl obviněn z přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odstavec 1 trestního zákoníku. Z přiloženého spisu 3 T 185/2014 zdejšího soudu bylo zjištěno, že obžalovaný u hlavního líčení konaného dne 30. 10. 2014 svoji vinu doznal, když uvedl, že se při rozjezdu díval ve směru doprava, namísto doleva a narazil do přijíždějící cyklistky levým předním rohem svého vozidla. Po zjištění, že došlo ke zranění cyklistky, dodatečně učinil potřebné kroky k tomu, aby bylo z jeho zákonného pojištění vyplaceno odškodné. Hlavní líčení bylo tehdy odročeno za účelem zjištění, zda a v jaké výši došlo k pojistnému plnění, aby mohlo být dle návrhu obžalovaného jeho trestní stíhání podmíněně zastaveno. K následnému hlavnímu líčení konanému dne 11. 12. 2014 přišel obžalovaný k hlavnímu líčení v doprovodu obhájce JUDr. Jaroslava Brože. Svoji výpověď změnil v tom smyslu, že cyklistka jela po krajnici, namísto po cyklostezce. Jela blízko zaparkovaného vozidla, čímž ji přehlédl. Navíc uvedl, že cyklistka vrazila do jeho vozidla, zatímco on se rozhlížel doprava. S podmíněným zastavením jeho trestního stíhání proto nesouhlasil. S ohledem na změnu v jeho výpovědi bylo hlavní líčení odročeno na 13. 2. 2015, aby mohla být opětovně

vyslechnuta poškozená. U dalšího hlavního líčení svědkyně L. uvedla, že obžalovaný H. najížděl plynule a rychle do křižovatky. Vůbec nezastavil. Snažila se o oční kontakt s řidičem, ale ten ji vůbec nezaregistroval, nedíval se na ni a přední částí vozidla do ní narazil. Cyklistka potom přepadla na kapotu jeho vozu. Následně samosoudce zamítl návrh na provedení znaleckého posudku. U hlavního líčení konaného dne 7. 4. 2015 byl proveden listinný důkaz vyžádanou lékařskou zprávou a současně obhájce předložil znalecký posudek vypracovaný RNDr. M. S.. Za účelem jeho výslechu bylo hlavní líčení odročeno na 5. 6. 2015, kdy znalec RNDr. S. po řádném poučení dle § 106 trestního řádu a po připomenutí znaleckého slibu přednesl závěry svého znaleckého posudku vypracovaného dne 2. 4. 2015. Znalec na svých závěrech setrval i přesto, že přiznal, že vůbec neměřil výšku vozidla a kola. Jízdní kolo viděl pouze na fotografii a nebyl schopen určit, kde a jak bylo poškozeno. Pokud jde o oter na nárazníku vozidla, tak k tomu se znalec nejednoznačně vyjádřil, že nelze určit další pohyb jízdního kola po nárazu. Zcela vyloučil variantu, že by vozidlo narazilo předním nárazníkem do jízdního kola poškozené. Znalec dále zpochybnil i místo střetu, které na fotografii zaznačil obžalovaný H. v jednom z prvních hlavních líčení. On sám by místo střetu umístil ještě před hranici křižovatky, do ulice XXX. Znalec nedokázal vysvětlit, z čeho dovodil, že se na kapotě nacházejí otisky poškozené, z nichž stále vycházel. Uvedl, že „z výpovědí“, přičemž poškozená se k tomuto vůbec v minulosti nevyjadřovala. Z poměrně dlouhého výslechu znalce je pak zjevné, že při svém zkoumání uvažoval pouze s některými částmi výpovědí, vůbec nebral v úvahu rozpory a zejména ne prvotní zjištění a vyjádření obou účastníků nehody. Z jeho strany šlo o ničím nepodložené hypotézy, kterými odůvodňoval své tvrzení, že cyklistka narazila do téměř stojícího vozidla, nikoli naopak. Znalec přiznal, že neměl k dispozici výpověď obžalovaného z prvního hlavního líčení. I přesto stále trval na svých závěrech. Hlavní líčení bylo proto odročeno a ve věci byl přibrán znalec Ing. K. k přezkoumání neúplného znaleckého posudku RNDr. S.. Znalec Ing. K. svůj znalecký posudek přednesl u hlavního líčení konaného dne 31. 8. 2015 a následně byl vyhlášen odsuzující rozsudek, kterým byl J. H. uznán vinným ze spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odstavec 1 trestního zákoníku. Proti rozsudku si podal obžalovaný odvolání. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 11. 2015, čj. 6 To 486/2015-255, bylo trestní stíhání obžalovaného J. H. podmíněně zastaveno. V odůvodnění přitom krajský soud uvedl, že znalecký posudek znalce RNDr. S. je nejasný a neúplný, a varianty, ke kterým dospěl, neodpovídají provedeným důkazům.

9. Jako listinný důkazy byly provedeny všechny tři zmíněné znalecké posudky. Ze znaleckého posudku č. 1137-09/2015 z oboru silniční dopravy vypracovaného dne 2. 4. 2015 obžalovaným RNDr. M. S. vyplývá závěr, že v okamžiku prvního kontaktu vozidla a cyklistky byla rychlost vozidla velmi nízká (3 km/h), vozidlo téměř stálo. Pravděpodobná rychlost bicyklu byla asi 15 km/hod. Cyklistka najela nejpravděpodobněji do levé přední oblíny vozidla šikmo. Pokud by se s bicyklem nacházela v okamžiku střetu před vozidlem, zcela nepochybně by nepadla na vozidlo tak, jak popisuje. V žádném případě by se nedotkla rukama v místech, v nichž byly zjištěny otisky jejích rukou na kapotě, ale upadla by rovnou před vozidlo. Do vozidla nenarazila ani z boku, jak vypovídala, neboť pak by se rukama opřela jinde, než bylo zjištěno, a rámem bicyklu by nemohla narazit do levého předního rohu vozidla. Ohledně místa střetu vozidla a bicyklu obžalovaný uvedl, že toto místo nebylo zjištěno. On však provedl dva výpočty na základě rozdílných výpovědí řidiče H. a poškozené L., a tyto vyhodnotil tak, že dle výpovědi poškozené L. mohla tato vidět vozidlo pana H., které nebylo skryto za stojícím vozidlem Citroën. V této poloze mohl cyklistku vidět i řidič H., který by tak neměl žádný důvod popojíždět. Pokud by H. stál hlouběji v ulici XXX, pak ho paní L. mohla vidět až v pohybu. V okamžiku, kdy ho paní L. asi na vzdálenost 10 metrů bezpečně viděla, byla schopna výrazně snížit rychlost své jízdy, případně bicykl zastavit nebo objet vlevo. Vozidlo pana H. se v žádném případě z boční ulice „nevyřítilo“. Podle výpovědi pana H. obžalovaný provedl výpočet, z něhož vyplynulo, že z místa, kde s vozidlem stál, měl výhled na levou stranu, odkud přijížděla poškozená. S největší pravděpodobností popojel o vzdálenost větší, než uváděl. Obžalovaný spekuloval o postavení

vozidla Citroën, přes nějž nemusel řidič H. doleva vidět. Výpověď pana H. hodnotí jako technicky přijatelnou. H. měl údajně v křižovatce stát a pouštět 6 až 8 jiných vozidel a cyklistku v té době vidět nemusel. Do místa, kde se s cyklistkou střetl, jel pomalu. V místě střetu zastavil, aby měl lepší výhled, nikoli proto, aby reagoval na cyklistku. Pan H. neviděl upadnout paní L. na silnici (jak vypověděla ona), protože si v té době odepínal pásy. Dle obžalovaného S. tak pád poškozené na vozovku vyplývá pouze z tvrzení poškozené nebyl objektivně zjištěn. Po analýze těchto dvou variant dospěl obžalovaný RNDr. S. k závěru, že místo střetu dopravní nehody nelze objektivně stanovit. Pokud by to bylo v místě, kde uvedla paní L., je to v rozporu s tím, že mohla pana H. vidět. Naopak, pokud by ke střetu došlo v místě, kde určil pan H., je to v souladu s jeho tvrzením, že po nehodě nikomu nepřekáželi (nezasahovali do hlavní silnice). Dle toho došel obžalovaný RNDr. S. k závěru, že pan H. musel popojíždět mezi jím popisovanými dvěma pozicemi pomalu (do 10 km/h), nikoli rychle, jak uvedla poškozená. Dle jeho výpočtů narazil bicykl paní L. do vozidla pana H. rychlostí asi 15 km/h, přičemž pan H. v té chvíli téměř stál. Paní L. mohla střetu zabránit, a to tím, že by buď brzdila, nebo téměř stojící vozidlo objela. Její pád na vozovku nemůže objektivně potvrdit. Vzhledem ke zjištěným rychlostem pak obžalovaný RNDr. S. konstatoval, že k dopravní nehodě došlo tak, že paní L. narazila do vozidla pana H., nikoli naopak.

10. Ze znaleckého posudku č. 10 355-075/15 z oboru silniční dopravy vypracovaného dne 13. 8. 2015 znalcem Ing. I. K. vyplývá závěr, že na základě analýzy vzniku jednotlivých poškození vozidla i jízdního kola bylo možné konstatovat, že poškození a stopy na vozidle mohly vzniknout pouze v případě, pokud vozidlo narazilo levou přední částí do pravého předního boku jízdního kola (dle stop na kapotě, dření rámové trubky horní a dolní na přední části levého předního blatníku a otěru na přední části předního nárazníku vedle registrační značky). Toto poškození koresponduje se stopami na jízdním kole. Zranění na levé pravé dolní končetině cyklistky souvisel s kontaktem levé přední, případně rohové levé přední části vozidla při njetí vozidla do jízdního kola a pravděpodobně i do pravého kolene a pravého kotníku. Bylo možné konstatovat, že vozidlo dobrždující před hlavní silnicí narazilo do pravého předního boku jízdního kola a částečně i do pravé dolní končetiny cyklistky. Příčinou vzniku a průběhu nehody byl s největší pravděpodobností způsob jízdy řidiče vozidla, který se nedostatečně přesvědčil o pohybu cyklistky zleva. Z hlediska technické přijatelnosti verze řidiče H. a poškozené L. se jako pravděpodobnější varianta jeví varianta podle cyklistky. Ta se mohla pohybovat v blízkosti pravé vodící čáry rychlostí 11 až 15 km/h a před střetem mírně svoji rychlost zmírnila. Řidič podle svého vyjádření mohl zastavit dříve, ve větší vzdálenosti od hlavní silnice, kde měl nedostatečný rozhled, zejména přes zaparkované vozidlo Citroën. Následným rozjetím se dostal až k okraji hlavní komunikace, kde došlo k nárazu levé přední části vozidla do pravé přední části jízdního kola. Přední kolo se nacházelo v blízkosti přední registrační značky. V tom okamžiku mohlo jet vozidlo rychlostí 4 až 8 km/h a cyklistka rychlostí 8 až 12 km/h. Cyklistka padala šikmo vpravo a mírně dopředu, opřela se o kapotu vozidla, mohlo dojít ke kontaktu levé přední části předního blatníku s horní nebo dolní rámovou trubicí jízdního kola a ke vzniku svislého dření v místě levého předního blatníku. Stopy sunutí po levé boční části kapoty svědčí pravděpodobně o sunutí tašky umístěné na pravé části řídicího. Tuto variantu znalec považoval za pravděpodobnější. Podle znalce hodnotil obžalovaný RNDr. S. variantu průběhu nehody podle řidiče jako jedinou a nejsprávnější. Nenalezl však při své analýze logický postupný vznik zjištěných stop a poškození jak na vozidle, tak na jízdním kole, včetně házivosti předního kola a vytočení sedla. Pokud jde o možnost odvrácení dopravní nehody, uvedl znalec Ing. K., že řidič mohl nehodě zabránit, pokud by lépe sledoval situaci zleva přes levý přední sloupek, čímž by viděl cyklistku. Přerušením najíždění a dřívějším zpomalením a zastavením mohl střetu zabránit a umožnit cyklistce projet po hlavní komunikaci. Naopak cyklistka neměla možnost nehodě předejít a zabránit dřívější reakcí, neboť na příjezd vozidla mohla reagovat nejdříve 1 s před střetem. Dříve nemohla předpokládat, že vozidlo najede k hlavní silnici, když jej dříve viděla stát a poté se pomalu rozjelo. Cyklistka

mohla střetu zabránit, pokud by se pohybovala 0,5 až 1 metr v hlavní komunikaci od pravé vodící čáry. je ale otázkou jiného posouzení, zda toto lze od cyklistky vyžadovat.

11. Ze závěrů revizního znaleckého posudku C 1584 vypracovaného Vysokým učením technickým v Brně, Ústavem soudního inženýrství, dne 7. 11. 2016 soud zjistil, že předložené materiály nejsou pro vyhodnocení nehodového děje dostatečně obsáhlé. Chybí především informace o konečných polohách účastníků nehody, když byla dopravní nehoda nahlášena až s odstupem několika dnů. Účastníci popisují nehodu v podstatě shodně, liší se pouze v tom, kdo do koho narazil. Z technického hlediska je přijatelné, že se řidič H. pohyboval nižší rychlostí. Přesnější určení však není z technického hlediska možné. Rovněž u cyklistky je technicky přijatelné, že se pohybovala nízkou rychlostí. Přesnější určení rozmezí však není s ohledem na chybějící podklady z technického hlediska možné. Také místo střetu není z technického hlediska možné určit, a to kvůli absenci vstupních informací o konečných polohách a podobně. Na základě výpovědí účastníků lze pouze uvažovat o jejich trajektoriích. Průniky těchto trajektorií pak vytváří oblast možných míst střetů v oblasti asi 20 m². Tento rozsah má však velmi malou vypovídací hodnotu pro analýzu a posouzení průběhu dopravní nehody. Vzhledem k absenci vstupních údajů není možné předmětný nehodový děj podrobně analyzovat. Stanovení možností odvrácení střetu je tedy pouze v teoretické rovině. Z hlediska možností řidiče by tento měl delší časový prostor pro zabránění dopravní nehodě, pokud by najížděl do ulice Dvořákův okruh více vpravo, čímž by se zmenšila oblast zakrytého výhledu způsobená zaparkovaným vozidlem po levé straně. Z hlediska možností cyklistky by tato zabránila nehodě, pokud by k jízdě využila cyklostezku. Z hlediska způsobu jízdy mohla střetu předejít, pokud by se pohybovala v jízdním pruhu a nikoli po krajnici, čímž by řidiči poskytla delší dráhu pro případnou reakci. Vzhledem k absenci vstupních údajů není možné analyzovat předmětný nehodový děj s jednoznačným závěrem. Bylo by možné vytvořit nekonečně mnoho variant vzájemného pohybu účastníků v čase a tedy i jejich grafických znázornění. Z technického hlediska postupovali oba znalci metodicky správně pro analýzu nehodového děje. Ze spisového materiálu však vyplynulo, že RNDr. S. nepracoval s kompletním spisovým materiálem. Závěry obou znalců jsou technicky přijatelné a k jejich vzájemným rozporům došlo v důsledku nedostatečných podkladů. Absence podkladů neumožňovala provést analýzu nehodového děje s technicky dostatečně přesným závěrem. Nedostatkem obou znaleckých posudků je skutečnost, že dospěli k jednoznačným závěrům, ačkoli dostupné podklady toto neumožňovaly. Nehodový děj bylo možné analyzovat toliko v obecné rovině bez jednoznačných závěrů.
12. Na žádost obžalovaného RNDr. M. S. byli k hlavnímu líčení předvoláni zpracovatelé revizního znaleckého posudku. Doc. Ing. A. V., Ph.D. a Ing. et Ing. M. B. k dotazům uvedli, že jim nejsou známy žádné skutečnosti, které by zakládaly změnu či doplnění jejich revizního znaleckého posudku. Z poškození na vozidle a z poškození na rámu jízdního kola lze za jistých předpokladů určit vzájemnou střetovou polohu, která však není jednoznačná. Vzájemných střetových poloh je více. I tak by ale chyběla konečná poloha, a proto nelze nic počítat. Rychlosti nebylo možné spočítat, ale pouze odhadnout. Nebylo možné provést korektní výpočet, neboť nebylo zjištěno místo střetu, které je zásadní. I pokud by bylo známo místo střetu, nebyly známy konečné polohy. Lze dovodit, že vozidlo nemohlo jet razantní rychlostí, neboť by cyklistku spadenu na vozovku přešel. Lze pouze s určitou mírou pravděpodobnosti stanovit vzájemnou střetovou polohu. Pravděpodobnost však není oblast technická. Řidič tvrdil, že zastavil, před hranicí křižovatky. To je ovšem několik metrů od hranice hlavní a vedlejší silnice. V křižovatce mělo stát vozidlo, které omezovalo výhled. přesně to zdokumentováno nebylo. Střetová poloha obžalovaného RNDr. S. není nepřijatelná, ale nemohl spočítat něco, k čemu neměl vstupní údaje. Nepřijatelné je, že uvedl pouze jedinou variantu. V daném případě není jednoznačné řešení a nehoda nelze znalecky vyřešit. Pokud by za Doc. V. přišel obžalovaný s žádostí o znalecký posudek, pak by jej neudělal, protože to nelze. Při určení rychlostí znalecký ústav odhadl určité rozmezí, stejně jako Ing. K.. Vycházeli z nulové deformace, kdy existovaly pouze otěry barvy. Naproti tomu obžalovaný

RNDr. S. uvedl jednoznačné rychlosti. V posudku modeloval obžalovaný celkem tři střetové polohy, přičemž dvě z nich byly zcela krajní a tyto vyloučil. Chybou je, že obžalovaný nehodnotil technickou přijatelnost podkladů. Dle současné právní úpravy musí znalec do nálezu uvést souhrn všech skutečností, ke kterým znalec přihlížel. Obžalovaný sám přiznal, že neměl veškeré podklady k dispozici, nemohl tedy vědět, zda jsou tyto chybějící dokumenty relevantní či nikoli. Povinností znalce je vždy si tyto informace opatřit (pokud existují a jsou ve spise). Musí se seznámit s celým spisem a vybrat si z toho skutečnosti, ke kterým musí přihlížet. Musí mít k dispozici všechny (procesní i neprocesní) důkazy. pro znalce, techniky, jsou zásadní i prvotní informace získané před sdělením obvinění, neboť ze zkušeností ví, že nejrealnější výpovědi jsou bezprostředně po nehodě. Po zahájení trestního stíhání a po poradě se tyto prvotní výpovědi často změny. Znalec by proto měl pracovat i s neprocesními, avšak technicky nezbytnými důkazy. Závěry obžalovaného jsou technicky přijatelné, avšak pouze k jediné variantě. Nehoda se podle toho řešit nedá. Nehoda nelze zodpovědně zhodnotit bez místa střetu na vozovce. Obžalovaný si odvodil vzájemnou polohu nějakou dobu před kolizí, ačkoli neznal střetové rychlosti. Na obrázku na straně 30 jeho posudku uvedl polohu cyklistky 3 sekundy před rozjezdem vozidla Audi na výhledu, což nemá žádný podklad. Dle Doc. V. by on sám odmítl zpracovat posudek pro účastníka nehody. Dle jeho názoru je pravda v tom, co je procesně nepoužitelné – doznání řidiče H., jeho pocit viny a snaha o finanční vyrovnání. Tento pohled na věc však ve znaleckém posudku obžalovaného zcela chybí. Tím schází objektivita podkladů.

13. V reakci na výpovědi znalců obžalovaný uvedl, že měl k dispozici všechny podklady, avšak nepoužil je, nepracoval s nimi a na následný dotaz soudu sdělil, že je neměl. Prohlášení však učinil ve stresu. Podle znalce v těch nepoužitých dokladech nebylo nic, co by nebylo obsahem výpovědi u hlavního líčení.
14. Doc. Ing. A. V., Ph.D. dále reagoval na slova obžalovaného, které do protokolu o hlavním líčení učinil na adresu jeho habilitační práce. Uvedl, že se jej to osobně dotklo. Obžalovaný neurazil pouze jeho, ale celou habilitační komisi. U hlavního líčení znalec předložil obžalovanému originál své habilitační práce, která čítá bez příloh 114 stran. Habilitační komise byla složena z profesorů, špičkových odborníků, které obžalovaný svým vyjádřením dehonestoval. Znalec vyjádřil názor, že touto cestou by neměl obžalovaný obhajovat svůj nedokonalý znalecký posudek. Pokud jde o jeho kritiku kolegy B., pak je to jeden z nejlepších nastupující generace na ústavu. Vystudoval dva inženýrské obory a nyní je před obhajobou dizertační práce (průlom v dokumentaci stop při dopravních nehodách). Absolvoval postgraduální studium technického znalectví v roce 2015. Podle znalce bylo možná chybou, že obžalovaný byl jmenován znalcem, aniž by dokončil kurz budoucích znalců. Obžalovaný se následně za své vyjádření znalci omluvil.
15. Všechny provedené důkazy soud hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Důkazní situace se přitom oproti předchozímu hlavnímu líčení nijak nezměnila. Z provedených důkazů jednoznačně vyplynulo, že dopravní nehoda, která se stala dne 29. 5. 2014, nebyla řádně zadokumentována v době události. Protokol o dopravní nehodě byl vyhotoven až za 14 dní. Stejně byla dodatečně provedena i fotodokumentace vozidla a jeho údajného postavení v křižovatce. Za této situace, kdy zcela absentují důkazy ohledně místa střetu vozidla a jízdního kole, byl obžalovaným RNDr. S. vypracován na žádost JUDr. B. znalecký posudek. Obžalovaný přitom zjevně dostal neúplnou dokumentaci. Sám při podání znaleckého posudku ve věci 3T 185/2014 přiznal, že neměl k dispozici ani výpověď J. H. z prvního hlavního líčení. Výpovědi J. H. a R. L. se přitom rozcházejí, výpověď J. H. se navíc v průběhu času výrazně měnila, a nebylo tudíž možné z těchto výpovědí dospět k jednoznačnému závěru o průběhu nehody. Znalecký posudek vypracovaný obžalovaným RNDr. S. odpovídal poslední verzi J. H. a zcela odmítal verzi jinou. Na svém postoji si ostatně obžalovaný stál i v průběhu nyní projednávané trestní věci. Ze závěrů revizního znaleckého posudku a výpovědí dvou slyšených znalců přitom bylo zjištěno, že při tak minimální důkazní situaci (škrábance na nárazníku vozidla a rámu jízdního kola) rozhodně nelze dospět k žádnému jednoznačnému závěru. Nelze určit místo střetu, nelze určit střetovou

pozici, nelze určit ani rychlost, s jakou se účastníci pohybovali. S přihlédnutím ke všem výpovědím by bylo možné dojít k nekonečnému množství různých řešení. Verze obžalovaného RNDr. S. by byla pouze jedinou z těchto možných řešení. Nadto je nutno uvést, že obžalovaný RNDr. S. obhajoval svoji jedinou správnou verzi (opakovaně) zejména otisky dlaní na kapotě vozidla J. H.. Jde o zcela neprůkaznou záležitost, když tato stopa nebyla zajištěna na místě činu v době nehody a nijak ji ani neverifikovala poškozená L.. Tyto otisky tak mohly vzniknout kdykoli před i po nehodě a není ani zřejmé, kdo je učinil. Skutečnost, že poškozená L. vypověděla, že „spadla na kapotu“ rozhodně nemůže tyto otisky nijak verifikovat. Poškozená L. také uváděla, že upadla před vozidlo. S touto informací však obžalovaný (na rozdíl od znalce Ing. K.) vůbec nepracoval. Dle závěru znalců Ústavu soudního inženýrství VUT v Brně nepoužil obžalovaný všechny dostupné spisové materiály o předmětné dopravní nehodě a vycházel pouze z popisu události nastíněné řidičem H., fotodokumentace policie a záznamů z hlavního líčení. Právě opomenuté doklady ze spisové dokumentace však dle znalců svědčily pro vinu řidiče H., který následně u druhého hlavního líčení zcela změnil svoji výpověď a počal tvrdit, že cyklistka narazila do jeho vozidla, nikoli naopak. V tomto duchu následně obžalovaný prezentoval i závěry svého znaleckého posudku, kdy nezmínil žádnou možnost, dle které mohl nehodě zabránit právě řidič H., ale naopak uvedl, že nehodě mohla zabránit cyklistka. Ta měla (ačkoli jela po hlavní silnici) dle obžalovaného zastavit, či vozidlo obžalovaného objet zleva. O tom, že by měl hlavně řidič vozidla přijíždět do křižovatky tak, aby měl dostatečný výhled a nijak neohrozil jiné účastníky silničního provozu jedoucí po hlavní silnici, obžalovaný neuváděl jediné slovo. Ačkoli obžalovaný neměl žádné relevantní vstupní informace, přesto dospěl k jedinému správnému řešení – určil přesnou rychlost jak řidiče H., tak i cyklistky L., analyzoval nehodový děj a určil jedinou správnou variantu střetu vozidel. S ohledem na neexistující vstupní údaje však takovýchto řešení existuje nekonečně mnoho. Na straně 26 svého znaleckého posudku obžalovaný znázornil jízdní kolo čelně narážející do levého předního rohu vozidla Audi, a to i přesto, že v předchozí části svého znaleckého posudku uvedl, že z polohy oděrek na rámu vozidla vyplývá, že v okamžiku kolize se bicykl nacházel předním kolem již před automobilem. Tuto střetovou pozici však nadále neuvažoval pro své výpočty a závěry.

16. Obžalovaný RNDr. M. S. podal ve věci 3 T 185/2014 u Okresního soudu v Bruntále znalecký posudek, který aniž by byl podložen objektivně přesně zjištěnými důkazy a aniž by vycházel z kompletní spisové dokumentace, podporoval verzi tehdejšího obžalovaného J. H. a nepřipouštěl žádné jiné řešení. Za tím účelem neuváděl ve znaleckém posudku všechny podstatné okolnosti a vynechal závěry, které by mohly poukázat na vinu řidiče H.. Takto si počínal i přesto, že si musel být vědom toho, že v důsledku důkazní nouze a rozporných výpovědí účastníků existuje nekonečně mnoho různých řešení. Současně si byl vědom skutečnosti, že je J. H. viněn (ve stručnosti) z toho, že „narazil do cyklistky“. Jeho závěry ve znaleckém posudku však tvrdily, že právě cyklistka „narazila do téměř stojícího vozidla“, jediné cyklistka jedoucí po hlavní silnici mohla odvrátit dopravní nehodu a žádnou jinou verzi nepřipustil. Tento hrubě zkreslený a neúplný znalecký posudek obžalovaný prezentoval u hlavního líčení. Jeho znalecký posudek přitom mohl mít zásadní význam pro posouzení viny obžalovaného J. H., pokud by si soud nevyžádal další, objektivně provedený znalecký posudek Ing. K..
17. V jednání obžalovaného RNDr. M. S. soud spatřuje úmysl přímý ve smyslu § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, když obžalovaný věděl, že existuje více variant řešení daného problému, přesto je ve svých závěrech neuváděl. Úmyslně nepoužil veškeré dostupné spisové materiály, prováděl výpočty při absenci vstupních dat a neuváděl možnost, jak mohl řidič J. H. sám dopravní nehodě zabránit. Jediné skutečné důkazy (oděrky na rámu kola a předním nárazníku auta) navíc vyhodnotil v rozporu s jejich objektivní lokalizací, když pro svůj jediný kategorický závěr uvažoval s jinou střetovou pozicí, než sám na straně č. 20 svého znaleckého posudku uvedl.
18. Po zhodnocení všech provedených důkazů tak soud dospěl k závěru, že obžalovaný RNDr. M. S. jako znalec před soudem uvedl nepravdu o okolnosti, která má podstatný význam pro

rozhodnutí. Tímto svým úmyslným jednáním naplnil po všech stránkách zákonné znaky přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku.

19. Soud hodnotil všechny okolnosti spáchaného přečinu, zejména samotné jednání obžalovaného a jeho následek (účinek). Soud hodnotil způsob provedení přečinu a motiv jednání obžalovaného, kterým byla zřejmě snaha vyvinut J. H.. Obžalovaný tak závažným způsobem porušil zájem společnosti na řádném výkonu znalecké činnosti a na správném a úplném zjištění skutkového stavu, jakožto základu pro zákonné soudní rozhodnutí.
20. Na druhé straně soud hodnotil i osobu obžalovaného RNDr. M. S., který se stále živí jako OSVČ a současně je i starobní důchodce. V místě bydliště k němu nejsou žádné negativní zprávy. V opise rejstříku trestů nemá obžalovaný zatím žádný záznam. V současné době je proti obžalovanému vedeno trestní řízení ještě u Okresního soudu v Ostravě, sp.zn. 5 T 85/2016, a to pro dva přečiny křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odstavec 1 trestního zákoníku a dva přečiny křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku. Ve věci doposud nebylo rozhodnuto.
21. Při úvahách o uložení trestu, zejména pokud jde o jeho druh a výměru obžalovanému polehčovalo, že před spácháním trestné činnosti žil řádným životem. Soud u něj neshledal žádnou okolnost přitěžující.
22. Obžalovanému byl ukládán trest dle § 346 odstavec 2 trestního zákoníku, kde je trestní sazba v rozmezí od šesti měsíců do tří let odnětí svobody.
23. Po zvážení všech výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že účelu trestu bude v případě obžalovaného RNDr. M. S. dosaženo uložení trestu odnětí svobody mírně nad dolní hranici trestní sazby, v trvání deseti měsíců. S ohledem na osobu obžalovaného a jeho dosavadní bezúhonnost má soud za to, že postačí ukládat pouze výchovný trest, tedy nespojený s jeho přímým výkonem. Zkušební doba byla obžalovanému uložena krátká, v délce 2 roků. Povinností obžalovaného bude v průběhu zkušební doby prokázat řádným životem, že šlo pouze o ojedinělé vybočení. V opačném případě soud rozhodne, a to eventuálně již v průběhu zkušební doby, že se podmíněně odložený trest vykoná.
24. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti soudního znalce v oboru doprava na dobu v trvání dvou roků, neboť obžalovaný se dopustil trestné činnosti právě v souvislosti s touto činností

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Okresnímu soudu v Bruntále. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ostravě. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Bruntál 23. října 2018

Mgr. Jana Janečková v.r.
samosoudkyně